Р Е Ш Е Н И Е
№ 43041

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов
ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6837** по описа за **2026** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 691 / 26. 02. 2026 г. по НАХД № 14828 / 2025 г., Софийски районен съд, НО - 22 състав е отменен ЕФ серия СО, номер 9383612 / 12. 10. 2024 г., като с протоколно определение от 26. 05. 2026 г. е допуснато тълкуване на горепосоченото решение, като същото да се чете, че отменя Наказателно постановление № СОА25-РД11-484 / 10. 06. 2025 г., издадено от кмета на Столична община, с което на Г. Й. Д., е наложена глоба в размер на 20 лв., на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл. 94, ал. 4 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на кмета на СО, в която се моли решението да бъде отменено като неправилно, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, моли да се отмени решението на СРС и да се потвърди издаденото НП по съображения изложени в касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Ответникът, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледани по съществото на спора, касационната инстанция намира, че същата е основателна по следните съображения:

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Г. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.
Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.
В хода на съдебното следствие е установено е, че на 23. 03. 2025 г. в 09.45 часа, Г. Й. Д., е паркирала собствения с лек автомобил „Т. А.” с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], на ул. „Генерал-майор В. Д.”, срещу [жилищен адрес] в зоната на действие на пътен знак „Д4“ от ляво при еднопосочно движение.
За констатираното нарушение е наложена глоба с фиш, срещу който обаче е подадено възражение от Д..
На 29. 04. 2025 г. на жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, на основание чл. 186, ал. 2 от ЗДвП, в който нарушението било квалифицирано, като такова по чл. 94, ал. 4 от ЗДвП.
Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № СОА25-РД11-484 / 10. 06. 2025 г. от кмета на Столична община.
Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.
Неоснователно районния съд приема, че санкциониращия орган не е доказал по безспорен начин описаната в наказателното постановление фактическа обстановка.
В действителност, фактическата обстановка е безспорно установена, като същата се потвърждава от представения снимков материал и от показанията на свидетеля Г..
От страна на жалбоподателката не се оспорва конкретна фактическа обстановка, като се твърди, че в действителност е спряла от ляво на пътното платно, но автомобилът й не създавал пречки за движението.
В същото време, въззивния съд е посочил, че не е налице идентичност между словесното описание и квалификацията на нарушението, тъй като същото представлява нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП, а не както е посочено в НП – на чл. 94, ал. 4 от ЗДвП.
Решението на СРС е неправилно.
Съгласно чл. 94, ал. 3 от ЗДвП, за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци.
На основание чл. 94, ал. 4 от ЗДвП, на път с еднопосочно движение се допуска престой и от лявата страна по посока на движението, ако това не пречи на движението на пътните превозни средства.
В конкретния случай, изрично в съставения АУАН е посочено, че жалбоподателката е паркирала управлявания от нея автомобил в зоната на действие на пътен знак „Д4“ от ляво при еднопосочно движение.
На основание чл. 54 от Правилника за прилагане на ЗДП, пътен знак Д21 обозначава „Еднопосочно движение след знака“.
В случая независимо от твърденията в жалбата, че автомобилът не е пречел на движението, тази хипотеза се отнася единствено при престой, но не и при паркиране, какъвто е настоящия случай.
Съгласно чл. 93, ал. 1 от ЗДвП, пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизане на пътници или за извършване на товарно-

разтоварни работи в присъствието на водача.
На основание чл. 93, ал. 2 от ЗДвП, паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение.
Видно от приложения снимков материал и от показанията на свидетеля Г. автомобилът на жалбоподателката е бил паркиран от ляво на пътното платно при еднопосочно движение, като в него не е имало никой .
В случая безспорно е установено, че е налице паркирано пътно превозно от лявата страна при еднопосочно движение, поради което правилната правна квалификация на нарушението е именно чл. 94, ал. 4 от ЗДвП, както е посочено в НП, а не както е прието от страна на СРС.
След като нормата на чл. 94, ал. 4 от ЗДвП изрично разрешава само престой от лявата страна на път с еднопосочно движение, по аргумент от противното следва да се приеме, че на път с еднопосочно движение е разрешено паркирането само от дясно по посоката на движение. Не е разрешено изобщо паркирането от ляво, а само престой по смисъла на чл. 93, ал. 1 от ЗДвП, какъвто не е настоящия случай.
В същото време, доколкото делото е изяснено от фактическа страна, следва да се отмени решението и се постанови ново такова по съществото на спора.
Описаната фактическа обстановка е потвърдена от актосъставителя Г., като освен това е налице и снимков материал, въз основа на който е издаден АУАН. Безспорно е установено извършеното нарушение, изразяващо се в паркиране на пътно превозно средство от лявата страна на еднопосочен път, където е разрешено единствено престой, ако не се създава пречки за движението.
Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че при правилно установена фактическа обстановка, районният съд е постановил незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, като се потвърди издаденото НП.
При този изход на спора и с оглед направеното искане от касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. На основание ал. 5 на същия член, В случаите по ал. 3 и 4 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 130 до 190 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в близост до определения от закона минимум, а именно 70 евро, като се претендират такова и за двете инстанции.
Предвид гореизложеното и на основание чл. 222, ал. 1, вр. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 691 / 26. 02. 2026 г. по НАХД № 14828 / 2025 г. на Софийски районен съд, НО - 22 състав, тълкувано с протоколно определение от 26. 05. 2026 г., като вместо него постановява:
ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № СОА25-РД11-484 / 10. 06. 2025 г., издадено от

кмета на Столична община, с което на Г. Й. Д., е наложена глоба в размер на 20 лв., на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл. 94, ал. 4 от ЗДвП.
ОСЪЖДА Г. Й. Д. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции общо в размер на 140 (сто и четиридесет) евро.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.